

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Sproget i Danmarks radio har i marts 1977 været emne for en temadebat på et møde mellem radiorådet og amtsprogramrådene. Af udtalelserne under denne debat fremgår det, at Danmarks radio i høj grad er sig sit sproglige ansvar bevidst. Det kan ses bl. a. af de retningslinjer, man følger ved uddannelsen af programmedarbejderne. Ved denne uddannelse må Danmarks radio lægge vægt på tydelighed og forståelighed i sprogbrugen. Men det fremgår også af debatten, at der i de senere år er sket en udvikling væk fra, hvad hr. Honoré i sin begrundelse for spørgsmålet kalder rigssprogets kulturimperialistiske fortrængning af de lokale sprog, og i retning af en mere åben holdning til anvendelse af dialekter.

Der er her alene tale om medarbejdernes sprogbrug, idet Danmarks radio ikke kan og heller ikke ønsker at påvirke sproget hos de mennesker, som udtaler sig i radio og fjernsyn. Regionalradioerne kan være et redskab til at modvirke den sproglige ensretning, og de kan bidrage til at bevare den sproglige rigdom, som de lokale sprog også efter min mening er udtryk for. Men at lade dette komme til udtryk i radiolovgivningen mener jeg ikke vil være hensigtsmæssigt. Programmedarbejderne kommer fra mange egne af landet, og de vil ofte have fået en uddannelse på journalisthøjskolen i Århus. Om de har bevaret en oprindelig dialekt, som svarer til regionalradioens behov, bør næppe indføres som et særligt kriterium ved ansættelsen.

Medens jeg ikke mener, at man bør forlange af en medarbejder, at han taler regionens særlige sprog, vil jeg betragte det som en helt naturlig ting for en regionalradio at tage det lokale sprog med ind som et emne i programvirksomheden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

7) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren oplyse, hvor langt arbejdet med oprettelse af et særligt foreningsregister er kommet?«

(Spm. nr. 101).

Skriftlig begrundelse.

Under udvalgsbehandlingen af loven om kontrol med renteindtægter i pengeinstitutter m. v. gav ministeren tilsagn om at ville oprette et særligt foreningsregister.

Indtil et særligt foreningsregister bliver oprettet, må formanden eller kassereren i foreninger opgive deres eget CPR-nummer til banker m. v.

Normalt vil der naturligvis ikke ske skade ved dette, men det kan ikke udelukkes, at der senere kan opstå situationer, hvor det ikke vil være behageligt for en borger, at hans/hendes CPR-nummer er opgivet, fordi han eller hun er formand for en bestemt forening.

Der vil kunne være tale om politiske foreninger, men også foreninger af alle mulige andre slags.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne yderligere begrunde det spørgsmål, jeg har stillet til ministeren for skatter og afgifter.

Det, jeg har spurgt om, er, om ministeren kan oplyse noget om, hvor langt arbejdet med et særligt foreningsregister er kommet. Sagen er jo den, at ved den lovgivning, vi gennemførte i sidste samling, blev det en forudsætning, at enhver bankbog eller sparekasebog skal have enten et arbejdsgivnummer eller et personregisternummer. Men der var et hul for foreninger. Vi har ikke noget særligt foreningsregister, og derfor blev løsningsen foreløbig, at formanden for en forening skal opgive sit personlige personregisternummer for at kunne hæve og sætte ind på bankbogen.

Under udvalgsarbejdet blev vi i udvalget enige om, at det var en betænkelig sag, for ét er jo, at man i dag er formand for en forening, men det er jo ikke helt sikkert, at man f. eks. om 10 eller 15 år gerne vil mindes om, at man har været formand for den forening, og det vil stå i det register, som banker og sparekasser fører over deres tilgodehavender.

Det fandt alle ikke var heldigt, og derfor er det, jeg spørger: hvor langt er man kommet?

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af forsvarsministeren.